

) (Ρουμανικά,

Nume dulce și scump tuturor

românilor iubitori ai adevărului lui Hristos, Valeriu Gafencu este poate exemplul cel mai limpede pentru zilele noastre că sângele martirilor rodește Viața până la sfârșitul veacurilor. Deși oficial, suntem departe încă de o canonizare și o recunoaștere a sfințeniei vieții mărturisitorilor români din închisori, totuși suntem datori să le cunoaștem jertfa și să-i cinstim.

Valeriu Gafencu s-a născut la 24 ianuarie 1921, în Basarabia, lângă Bălți. De la tatăl său, a moștenit o mare dragoste de țară, iar de la mama, o femeie simplă și demnă, a învățat să-și păzească curăția sufletească și trupească.

În 1940, Valeriu se înscrie la Facultatea de Drept din Iași unde se dedică studiului, cât și luptei studentești anticomuniste, ocupându-se de organizarea Frățiilor de Cruce din liceele ieșene. Pentru aceste „grave motive politice”, Valeriu primește în 1941 o condamnare de 25 de ani muncă silnică. Din 1942 viața sa umează calea cruntelor închisori: Aiud, Pitești, Văcărești, Târgu Ocna. În temniță, Valeriu se remarcă îndeosebi printr-o frumoasă demnitate creștină, și mai ales prin trăirea sa lăuntrică. Face parte din grupul „misticilor”, alături de Pr. Arsenie Papacioc, Traian Trifan, Traian Marian, Virgil Maxim, Mon. Marcu Dumitrescu, Marin Naidim și alții. În 1949, înaintea “reeducării” din Pitești, fiind foarte bolnav de TBC pulmonar, Valeriu este trimis la penitenciarul-sanatoriu din Târgu-Ocna, unde în jurul său se înfiripă o adevărată obște creștină. În Valeriu se adevăra cuvântul Sf. Serafim de Sarov: „Agonisește pacea în sufletul tău și mii de oameni se vor mântui lângă tine.”

Boala i s-a agravat tot mai mult, și astfel pe 18 februarie 1952, Valeriu și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, plin de pace și har. Cu puțin timp înainte dăruise medicamentul salvator, streptomicina, unui evreu convertit, pastorului Wurmbbrandt.

*Extrase din cartea **Întoarcerea la Hristos** de Ioan Ianolide ([περισσότερα...](#))*